

[Tholstrup.]

der ingen opsparingsevne har, der kommer til at betale til dem, der har opsparingsevnen. For det tredje vil kun ganske få have mulighed for at få glæde af en sådan lov.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen siger i sin forelæggelsestale den 28. april, at det er en almindelig kendt sag, at forbruget er for stort herhjemme i forhold til vor produktive kraft. Det er rigtigt, men en stor del af forbruget er jo netop skatter. Det er forbruget til skatter, som i og for sig er en overflytning af ens eget forbrug til forbrug andre steder. Vi har jo sidst set i den erhvervstælling eller embedsmændstælling, der er offentliggjort forleden dag, hvilken kolossal stigning der er i antallet af offentligt ansatte, og betragter man det forbrug, man således flytter fra skatteyderne over på andre, som oven i købet kun deltager i produktionen med meget ringe indsats, har man faktisk sandheden i forslagsstillernes bemærkninger om, at forbruget er for stort. Vi opkræver skatter f. eks. til nedbringelse af forbrugerpriserne. Det er jo temmelig inkonsekvent, når man netop ønsker at begrænse forbruget, for dermed fremmer man det jo. Ganske vist skal det indrømmes, at de forbrugerpriser, man nedbringer, angår varer, som folk vel ikke vil fråse i, men princippet er alligevel galt. Folk vil hellere have lov til at bruge pengene selv end lade skattevæsenet gøre det, og derfor vil man se, som det er nu, at folk foretrækker at bruge flere penge, fordi de ved, at de kommer af med dem både i indtægtsskat og i formueskat.

Vi ser, hvorledes det går de folk, der har sørget for selvpenionering, de gamle, som nu har nået pensionsalderen, som ikke vil ligge samfundet til byrde, men selv har sørget for at spare sig noget op, så de kan have de 3 000—4 000 kr., som aldersrenteniveauet jo er; de bliver ikke fritaget for skat. De, der derimod aldrig har sparet, får af staten, samfundet, det, de har brug for til at leve af; selvom beløbet måske er såre beskedent, får de det dog.

I øjeblikket præmierer man forbrug i stedet for at præmiere opsparing. Jeg tror, det høje ting snarest må tage op at få gennemført en ordning, således at de, der har sparet pengene op selv, i hvert fald med en renteaftastning på højde med aldersrenten, bliver fritaget for skat både på denne indtægt og på selve formuen, som giver dem denne renteaftastning. Men forholdene, som de er i øjeblikket, viser så igen, at vi skal bort fra hele det princip, som hedder aldersrentepricippet, og over til en folke-

forsikring, hvorved enhver får glæde af sin opsparing og ingen får præmie for det modsatte.

I forelæggelsestalen siger det ærede medlem, at det vil koste staten altfor meget, hvis man som foreslået fra private organisationer skulle præmiere al opsparing. Jeg er tilbøjelig til at ville sige, at det er jo ikke staten, der kommer til at betale, det er også andre skatteydere, der vil komme til at betale. Og andre skatteydere vil efter min opfattelse her som alle andre steder sige de skatteydere, der ikke har mulighed for at overvælde skatterne på andre, og det vil igen sige arbejderne, det vil sige landbrugerne og andre i eksporterhvervene, som er afhængige af, hvilken pris de kan få for deres produkter målt med verdensmarkedets priser, i modsætning til dem, der er selvbestemmende med hensyn til, hvad de skal have for deres ydelse, dem, som ikke har en løn, der i den grad er konkurrencebestemt. Det vil igen sige, at skatterne her som andre steder bundfælder sig hos de folk, som bruger meget, selv af de billige varer, f. eks. børnerige familier. De betaler skat på gummifodtøj, på tøj og alt muligt, hvad de forbruger, og det vil med andre ord sige, at det, som skal betales i præmie til folk med de stærke skuldre, som kan spare, må betales af de børnerige familier, som betaler de store forbrugsskatter i kraft af, at de nødvendigvis må bruge mere. Det bliver altså en præmiering til folk uden børn.

Jeg vil gerne slutte med at understrege, at der jo er mange, der opsparer i deres virksomhed. For dem er inflationen ikke til skade, men for de mange, der har kontant løn, og som derfor bedst kan opspare kontant, er pengenes faste værdi naturligvis af stor betydning. Skal opsparing derfor have den rigtige placering i samfundet, må vi bekæmpe inflationsfaren ved en alvorlig økonomisk politik, og herved tænker jeg på en politik, der er anlagt på lang sigt i modsætning til disse lapperier, som jeg ikke kan tage så alvorligt som den virkelige konstruktive politik, retsforbundet er gået ind for.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard sagde, at forslaget ikke var tilstrækkeligt gennemarbejdet. Det er sikkert rigtigt, men jeg tror ikke, at en omhyggelig gennemarbejdning vil føre til et resultat, der er mulighed for at gennemføre. Man vil tværtimod komme til den konklusion, som det ærede medlem hr. Hans Hansen (Rørby) kom til, da han fra retsforbundets side deltog i forundersøgelserne inden lovforslagets fremsættelse, nemlig at det ikke lader sig gennemføre på retfærdig vis, uden at det går ud over